

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Első téblábak

Téblábolunk a télben,
 a fészker mellett Virág
 meg én.
 Néziünk egymásra,
 fújuk a hideget a sálba,
 markoljuk zsebből a kesztyűbe.
 A fűbe vegyülve kutyák,
 három fekete, egy barna,
 meg a szürke hátú,
 malacfülű anya.
 Apjuk nagyszőrű mamlasz,
 forog körbe velük,
 míg az egyik
 virágágyásba akad,
 másik lelógó bokorágba
 harap vagy elnyal,
 s a legfeketébb fekete
 előttiünk lehuppan,
 forgása épp abbamarad.
 Egyszerre mosolyba
 sűrűsödik minden
 a januári kertben,
 tömör pillanat, felismerés.
 Virág a fülem mellett
 levegőbe szuszog: ő lesz,
 mutatja, ott
 a kis göndör gömböc,
 a mi falatnyi kutyánk!
 Bámuljuk
 – a fészernél fázva –
 a fűvön feketedő,
 kölkösen kucorgó
 szőrmegolyót.
 Visszapislog, oda nézz!
 Pamutbojt fül, szénkavics orr,
 ki se látszik, nevetünk
 és számolgatjuk:
 szőröstül-bőröstül,
 lábastul alig hét és fél
 fücsomónyi magas.

Atyavilág,
 Szifon, a griffon
 (hát így hívjuk majd,
 ha felkerül hozzánk
 Újpalotára)
 felénk ugrál,
 térdünkre nyúl,
 kezünkhöz ér.
 Szemében gomb a tél,
 mint kályhában a szénparázs,
 felizzik, és mindez
 csak pár pillanatvarázs
 a két futás közti
 lassú télben.

Aztán minden vissza,
 hajsza apával újra.
 Az ismerkedés néhány
 szagmintás rohampillanat,
 nem több, de ajj, hogy félünk,
 ha tíz szőrszál különbség van
 vagy annyi sincs
 Szifon és a másik két fekete közt,
 megismerjük-e újra,
 mikor eljövünk érte,
 és miénk lesz végre
 legközelebb?

Dehát majd odafut
 hozzánk, az ám,
 felnyúl a térdünkre,
 ujjunkhoz ér,
 és nem lesz fücsomókkal
 magasabb és nem látszik
 ki a füle, hát persze,
 hogy nyilván megismerjük
 majd, és őt visszük haza,
 Szifont, a griffont,
 a fészker elől.